

VIRTUTS DEL CAGAR.

**Nou discurs pronunciat en la càtedra cagatoria de
la Universitat de *Ensumalanca*,
per Macari Cagané.**

*Magis bonum est cagare
quan bibere et manducare.*

*Millor cosa es lo cagá
que lo beure y lo menjá.*

*Paraulas de un cagané
en tems que cagava be.*

Discrets y nobles oyens,
que apretant llabis y dens
arrufeu un poch lo nas
per respecte al meu detrás

que ab solemnidad completa
ara fa la seba feta,
crech que será convenient
fervos en aquet moment

en discurs improvisat
en lo cual ab *claredat*
á tots vos tinch de fer *beure*
que ja may me podreu treure
cap feyna mes de admirá
que la feyna del *cagá*.

Procuraume estar atens ,
que probanths al mateix tems
per la boca y lo trasero ,
sens cap vanagloria espero
convéncer lo enteniment
ab lo discurs evident ,
y convéncer tambe el nas
ab los perfums del detrás.

No am diguin que so indecén
perque devan de la gen
cago y parlo de *cagá* ,
que es cosa que totom fá
desde el mes gran al mes xich ,
desde el mes pobre al mes rich ,
y es mol tonto qui se amaga
de *cagá* , pues totom *caga* ;
y com al principi he dit
vaitx trobá en un llibre escrit
de un antich sabi doctor
que as tenia per millor
en aquell tems lo *cagá*
que lo beure y lo menjá.

Aixó sí que ho crech mol be ,
y jo vos ho probaré
ab rahons tan evidents
que ho *beureu* , nobles oyents ,
encara mes *cla* que aixó.

Comensu pues ara jo
y en dos parts dividiré
lo discurs que vos faré ,
probantvos en la primera
lo poder de la caguera ,
y mostrant en la segona

que es cosa mol sana y bona
y de una gran excelencia
com beureu ab evidencia.

PRIMERA PART.

Lo emperadó de la China ,
lo sultan de Palestina
y altres terras del Orient ,
tots los Reis del Occident ,
lo de Fransa , lo de España ,
lo de Irlanda y gran Bretaña ,
tots los Reis y Emperadors ,
Ducs, Marquesos y Senyors
que de aquí cent anys hi haurá ,
tots los que en el mon hi ha ,
y tots aquells que hi ha agut
tant poder juns no han tingut
ni ya may podran juntar
com te lo señor *cagar*.

*Cagat homo ; cagat dona
et cagat omnis persona.*

*Paraulas de un escolá
que no podia cagá.*

Caga tot qui es animal
caga el rich y el menestral ,
caga el sabi y lo ignorant ,
la formiga y lo elefant ,
caga tot home que andrapa ,
caga el Rey y *caga* el Papa
y *caga* per acabar
tot qui te cul per *cagar*.

Aquell currutaco fí
que tot ell es presumí ,
caga en mes de una ocasió
ab mol gran satisfacció ;
fins las señoras mes finas
corrents se aïsan las cortinas
descubrint lo honcs darrera

cuant apreta la caguera.

Lo avaro que ab gran afan
conta el seu tresor tot lo any
y de allí no se alsaria
per son cusí ni sa tia
hasta que tancat hagés
ab sis claus los seus dinés ,
se alsa correns sens peresa
cuan li diu naturalesa
que en la necessaria hi ha
negocis á despachá ;
y si estanse allí sentat
se recorda que ha deixat
tal volta al calaix obert ,
tinc yo per mol y mol sert
que pendrá paciència llarga
fins que habent buidad la carga
lo senyor cul li dirá :
« álsat de aquí , prou ni ha ».

Lo luxuriós vuy que am diga
cuan té devant á sa amiga
y sa intensió marxa be ,
¿ qui seria lo primé
si lo incités la caguera ?
lo devan ó lo darrera.

Lo noble y lo acaudalat
per donarse dignitat
si algú al demana per res
ó está ócupat ó no hi es
y tan se fa demaná
que al pobre fa renegá ;
mes si apreta la caguera ,
aneuli promte al darrera
y beureu com sens tardá
correns despacha el cagá.

Si veyeu á molta gent
com al criat ó lo asistent
á totas parts los envian ,
y per si res no farian

per mes que fos importan ,
á veure si enviarán
lo criat , la minyoneta ,
cuan truca D.^o Cagueta.

Mols diuben , pues aixis pensan ,
« A Roma de tot dispensan »
mes jo diré á aqueixos tals
que son uns grans animals ,
pues may á Roma hi haurá
qui dispensi de cagá.

En fi , es feyna tan cumuna ,
que sols aquell que dejuna
es lo que se pot librar
de la merda y del cagar
mes aquí entra lo obstacle
que á no ser un gran miracle
no viuria pas un mes
que no menjés ni cagés.

Homens y donas hi ha bagut
en lo mon plens de virtud ,
santedad y penitencia ,
mols de ells han fet abstinencia
en lo beurer y menjar ,
mes may he pogut trobar
ni en cap llibre he vist escrit
que lo mes arrepentit
de cagar haige deixat
cuan lo cul li ha demanat.

Jo he regirad pergamins
dels autors grechs y llatins ,
he llegit tota la historia
del regne de Cagatoria ,
he desenterrat los ossos
de mil culs ja xichs ; ya grossos ,
del tems antich y modern ,
dels del cel y del infern
y al fi de tots he trobat
que en son tems tots han cagat.

Aixó es un precepte just ,

caga aquell qui hi troba gust
y *cagan* los que hi pateixan,
uns ni ha que *cagant* se engreixan,
altres *cagant* tornan sechs,
uns *cagant* fan espatechs
altres cuan *cagan* fan *sist*,
uns tenen lo *cagar* trist,
altres fan trap, trep, trop, trum,
altres pam, pem, pim, pom, pum,
cada hu fa sa música
ab la merda que trafica.

Pero com no acabaria
ni ab una hora ni ab un dia
lo poder de la caguera,
daré fi á la part primera
dient, ó auditori meu,
que tots *cagan merda beu*.

SEGONA PART.

*Oh quan utile est cagare ;
quan dulce est ventrem buidare
in plase in horto et in monte ,
in camino ; prope fonte ;
et si cagacio molestias
abdhuc cagare inter bestias !*

*Paraulas de un pobre diable
que cagaba ab un estable.*

Jo vos contemplo parats,
oyens meus mol perfumats,
y al *beurer* que es cosa clara
tot lo que os he xarrat ara
vos confeseus convensuts
de que els Reis mes absoluts

no ho son tan en son poder
com es lo rey *Caganer*.

Pero surtiume de pó,
que os tinch de fer *beure jo*
que si be es mol poderós,
es també mol deliciós,
mol agradable, mol sá,
y mol útil lo *cagá*.

Lo *cagá* os podrá donar
gran forsa per treballar,
ganas per menjar y beure:
ell farà á los sastres seurer,
als farrés farà estar drets,
als barreters fer barrets,
escriurer á los notaris,
dar feina als apotecaris,
á los metjes malas nits,
als adhocats fer escrits,
musichs y escolans cantar,
als militars pelear,
gran ganancia als hortelans,
á tots treball y descans,
fins als sabaters fer botas
y als escarabats fer pilotas,
y aquell que no cagará
res de tot aixó farà.

¡ Veus aquí ab cuanta rahó
he dit que el cagar es bó!

Tres horas mes xarraria
y encara no acabaria,
pero me avisa el darrera,
que ha acabat ja la caguera,
y aquí acabo jo dien
que caguéu per sempre, AMEN.

FIN.

(Es propiedad.)

Impr. de José Tauló.—1857.

Barcelona: En casa Juan Llorens, calle de la Palma de Sta. Catalina.

